

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **nezl. L. R.**, státní příslušnost X
pobytem X

jednající matkou G. R. jako zákonnou zástupkyní
pobytem X

zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2022, č. j. MV-75161-4/SO-2022

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 6. 2022, č. j. MV-75161-4/SO-2022, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 10 800 Kč, a to k rukám její zástupkyně JUDr. Ireny Strakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S.T.

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**Ministerstvo**“) ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-51-10/DP-2021. Tím bylo zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky dle § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“).
2. Ministerstvo řízení o této žádosti výše specifikovaným usnesením zastavilo z důvodu neodstranění vad žádosti bránící v pokračování řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, konkrétně z důvodu nepředložení požadovaných dokumentů prokazujících úhrnný čistý měsíční příjem rodiny po sloučení ve smyslu § 44a odst. 4 ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tento postup potvrdila, přičemž z důvodu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „**správní řád**“), nepřihlédla k později předloženému daňovému přiznání matky žalobkyně k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2021.

II. Žaloba

3. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že je státní příslušnicí X a že je jí X let. Na území České republiky pobývá společně se svojí rodinou: matkou, jejím druhem (otcem žalobkyně) a nezletilým bratrem. Všichni uvedení disponují povolením k trvalému pobytu. Žalobkyně byla v průběhu řízení opakovaně vyzvána k odstranění vad žádosti, část chybějících podkladů doplnila, nicméně doklad o pravidelném příjmu byl doložen až v odvolacím řízení, přičemž jím bylo daňové přiznání matky žalobkyně.
4. Žalobkyně namítala, že správní orgán dospěl v řízení k nesprávnému právnímu závěru, jelikož nevycházel při svém rozhodování z nejlepšího zájmu dítěte a z celé rodinné situace. Zastavení řízení i u nezletilých cizinců bez bližšího posouzení životní situace považuje žalobkyně za nesprávnou správní praxi žalované. Dle žalobkyně bylo potřeba zabývat kritérii přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců s přihlédnutím k účelu pobytu zákonných zástupců žalobkyně, zjednodušenému přístupu k podání nové žádosti v domovském státě, finančnímu hledisku a zásahu do rodinného života. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za rozporné s čl. 10 bodem 1 Úmluvy o právech dítěte. Rozhodnutí má dopad na rodinný život žalobkyně a zároveň nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte. Dle žalobkyně je rozhodnutí nezákonné, protože se žalovaná dostatečně nezabývala rodinnou a životní situací žalobkyně. Ta bude navíc s ohledem na současnou bezpečnostní situaci nucena setrvat v neoprávněném pobytu na území.
5. Blíže pak žalobkyně rozvedla, že výzva k odstranění vad nebyla dostatečná v tom smyslu, že nereflektuje všechny životní situace, ve kterých se mohou rodiny nacházet a měla by tedy obsahovat i poučení o možnosti poskytnutí prostředků v rámci sociální péče. Žalobkyně se dále domnívá, že informace ohledně pravidelného příjmu byly žalované poskytnuty v rámci odvolacího řízení ve formě daňového přiznání společně s dalšími relevantními informacemi potřebnými k posouzení žádosti. Dle žalobkyně žalovaná rozhodla, aniž by se seznámila s nově zaslaným spisovým materiálem.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Žaloba dle žalované nepřináší žádnou novou argumentaci, která by zákonnost a správnost jejího rozhodnutí zpochybňovala. Rozhodnutí není nezákonné, věcně nesprávné ani vnitřně rozporné.
7. Žalovaná uvádí, že správní řízení trvalo téměř 1 rok, což je dle jejího názoru dostatečně dlouhá doba k tomu, aby žalobkyně mohla předložit veškeré požadované doklady. Nelze tedy hovořit o tom, že žalobkyně nemohla doložit doklady dříve ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, přičemž je náležitě nedoložila ani v rámci odvolacího řízení. To svědčí o vlastní nedbalosti žalobkyně či její procesní nečinnosti, kterou si přivodila sama. Aktivita žalobkyně při předkládání dokladů potřebných k meritornímu posouzení věci je u řízení zahajovaných na návrh předpokládána. Dle žalované i sama Úmluva o právech dítěte připouští v čl. 9 odst. 3 oddělení dítěte od rodičů, pokud zůstane zachován pravidelný osobní styk. Žalobkyně si může novou žádost podat na zastupitelském úřadu ve své zemi.
8. Žalovaná svoji poučovací povinnost splnila v celém svém rozsahu. Poučovací povinnost nemůže být posuzována dle subjektivního názoru každého jednotlivého účastníka řízení. Nadto nelze po správním orgánu I. stupně požadovat, aby zkoumal soukromé a rodinné vazby žalobkyně na území České republiky. Byla to sama žalobkyně, která svojí procesní neaktivitou dala podnět k zastavení řízení. Posouzení zásahu usnesení do rodinného a osobního života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců je tedy vyloučeno.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Na základě přezkumu napadeného rozhodnutí pak dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
10. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení na výzvu zaslanou soudem nikterak nereagovali. Soud rovněž neshledal důvod ve věci provádět dokazování, neboť pro posouzení věci lze vyjít z obsahu správního spisu.
11. Soud připomíná, že žalobkyně v rámci podané žaloby žádala soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 1. 8. 2022, č. j. 18 A 51/2022 - 21, žalobě odkladný účinek přiznal. Již zde, přes ne zrovna precizní zpracování návrhu na přiznání odkladného účinku (jakož i žaloby), akcentoval především nízký věk žalobkyně, společný pobyt rodiny na území, jakož i současnou válečnou situaci na X zapříčiněnou zločinnou invazí X. Tato hlediska pak sehrála, jak bude rozvedeno níže, svou roli i při meritorním posouzení žaloby.
12. Soud dále předesílá, že podstatou sporu mezi stranami je posouzení otázky, zda bylo možno řízení zastavit bez posouzení přiměřenosti zásahu tím vyvolaného do soukromého a rodinného života žalobkyně, včetně možného zásahu do nejlepšího zájmu dítěte. S tím pak souvisí důvodnost aplikace koncentrační zásady dle § 82 odst. 4 správního řádu v odvolacím řízení.
13. Pokud jde o rozhodný skutkový stav, soud shrnuje, že žalobkyně požádala dne 4. 1. 2021 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Ze správního spisu v této souvislosti vyplývá, že správní orgán prvního stupně žalobkyni výzvou ze dne 4. 1. 2021, č. j. OAM-00051-3/DP-Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2021 (dále jen „Výzva“), informoval o zjištěných vadách žádosti a vyzval ji mj. k předložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Správní orgán prvního stupně současně žalobkyni poučil o tom, jakým způsobem je třeba zjištěné nedostatky žádosti odstranit a o tom, že pokud nebudou specifikované vady žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení o žádosti zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. K odstranění vad žádosti ji přitom stanovil lhůtu 30 dnů od doručení Výzvy.

14. Dne 28. 1. 2021 požádala žalobkyně prostřednictvím zákonné zástupkyně o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 60 dnů (zároveň předložila některé jiné doklady – doklad o ubytování o cestovním zdravotním pojištění), čemuž bylo správním orgánem vyhověno. Žalobkyně požádala o prodloužení lhůty celkem 3x. Z toho jí napotřetí nebylo vyhověno a byly jí správním orgánem oznámeny informace o důvodech neprodloužení lhůty. Ministerstvo poté přistoupilo k zastavení řízení z důvodu nepředložení požadovaných dokumentů ve smyslu § 44a odst. 4 ve spojení s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, podle kterého musí cizinec předložit „*doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny*“.
15. Ze spisového materiálu i tvrzení účastníků řízení je nesporné, že daňové priznání pro rok 2021 (ani jiný doklad prokazující čistý příjem matky žalobkyně) nebylo předloženo v rámci řízení před Ministerstvem. Rovněž lze považovat za nesporné, že výše zmíněné daňové priznání bylo předloženo v rámci odvolacího řízení. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvádí, že k nově předloženému dokladu nemůže být přihlédnuto s odkazem na účel a smysl koncentrační zásady ve správních řízeních. Žalovaná poukázala zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017 - 26. Dále uvedla, že žalobkyně ani tak nesplnila veškeré požadované náležitosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, protože ani v rámci odvolacího řízení nepředložila všechny požadované doklady. Dle Komise z priznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2021 není možné vypočítat úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení.
16.
17. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí na zasloupanou Výzvu nereagovala tím, že by předložila potřebné doklady. Soud tak přisvědčuje žalované potud, že v posuzovaném případě byly dány podmínky pro zastavení řízení, a to se zřetelem k nepředložení dokladu prokazujícího zajištění prostředků k pobytu na území České republiky ve výši požadované v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí. Za této situace Ministerstvo podle přesvědčení soudu nepochylovalo, pokud řízení o podané žádosti z důvodu neodstranění vad žádosti bránících jejímu projednání, spočívajících v nepředložení předmětného podkladu, v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo. O žádosti jednoduše nebylo možné rozhodnout.
18. Je tak potřeba podotknout, že do této fáze řízení Ministerstvo rozhodovalo v souladu se zákonem. Nejednalo se zde o žalobkyní namítaný přepjatý formalismus ze strany správního orgánu. Taktéž žalovaná správně zhodnotila, že zákon o pobytu cizinců vymezuje podstatné náležitosti žádosti, které musí být splněny, aby o ní mohlo být v celém jejím rozsahu meritorně rozhodnuto s tím, že procesní pasivita žalobkyně sama o sobě odůvodňovala zastavení řízení pro nepředložení dokladu prokazujícího zajištění prostředků k pobytu na území České republiky. Soud připomíná, že v řízení o žádosti leží Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36).

19. Dále se proto soud zabýval postupem žalované. Ta v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedla, že k nově přiloženému dokladu nemůže přihlédnout, odkazujíc se na koncentrační zásadu v odvolacím řízení. Nad rámec toho dále v rozhodnutí obecně argumentovala tím, že daňové přiznání na daň z příjmu fyzických osob za rok 2021 nepostačuje k výpočtu úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
20. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány. Hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší Evropský soud pro lidská práva i do posuzování zásahů smluvních stran Úmluvy do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 Úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí (k tomu blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, čj. 5 Azs 220/2019 - 33, a ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019 - 40).
21. Soud přitom nemůže žalované v první řadě přisvědčit v tom ohledu, že koncentrační zásadu nelze vůbec prolomit. K nemožnosti prolomení koncentrační zásady lze zmínit rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2021, č. j. 11 A 80/2019 - 51, jehož závěry byly potvrzeny i Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021 - 44). Zdejší soud tak dovodil právě ve vztahu k nejlepšímu zájmu dítěte ve světle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ve spojení s čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť shledal, že v některých případech, které se dotýkají právě nezletilých dětí, je třeba zvážit dopad rozhodnutí z hlediska jejich nejlepšího zájmu a ochrany soukromého a rodinného života – a případně i prolomit koncentrační zásadu. Jinými slovy, „*ani v případě usnesení o zastavení řízení z důvodu nedoložení zákonem požadovaných podkladů pro posouzení žádosti cizince podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nelze vyloučit, že bude správní orgán v konkrétním případě povinen posoudit přiměřenost svého rozhodnutí, tj. zastavení řízení založeného na procesní pasivitě cizince, do jeho soukromého a rodinného života.*“ (rozsudek č. j. 11 A 80/2019 - 51). Kasační soud taktéž jednoznačně dovodil, že se žalovaná „*mýlí, pokud se domnívá, že § 82 odst. 4 správního řádu nelze výjimečně prolomit, leží-li v dané situaci na jedné misce vah efektivita správního řízení chráněná uvedeným pravidlem správního řádu a na straně druhé nejlepší zájem dítěte, chráněný českým ústavním pořádkem (jehož součástí je též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluva o právech dítěte).*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 218/2021 - 44).
22. Půjde právě i o situace, jako tomu bylo v citovaném případě, kdy nebudou potřebné doklady doloženy v řízení před orgánem I. stupně a bude tak učiněno až v odvolacím řízení. Potom je žalovaná povinna v rámci odvolacího řízení posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života a zvážit nezbytnost zásahu, kterým by bylo rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti v porovnání s tvrzenými soukromými a rodinnými vazbami v České republice. Obecně se tedy nelze ztotožnit s právním názorem žalované, která uvádí, že koncentrační zásada v odvolacím řízení nemůže být prolomena, resp. že v případě zastavení řízení nepřichází možné posouzení přiměřenosti takového postupu z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života v úvahu (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 68 či

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kratochvíl, J. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v případě zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců. Právní rozhledy, 2020, č. 3, s. 77-83).

23. Také v rámci zastavení řízení, jakožto rozhodnutí procesní povahy, tak existuje možnost zohlednění zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Tato možnost bude jistě relevantní tehdy, pokud je řízení zastaveno pro nepředložení určitých dokladů a cizinec nějaké doklady později předloží. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že žalobkyně nezůstala zcela pasivní, neboť v rámci odvolání předložila daňové přiznání své matky na daň z příjmů fyzických osob a rovněž uvedla, že matka pobírá i rodičovský příspěvek. Tyto skutečnosti ovšem žalovaná nijak nehodnotila a nezabývala se vůbec tím, jestli není namístě vzhledem k okolnostem věci (zvláště nízkému věku žalobkyně) k těmto přihlížet a reagovat na jejich možné nedostatky. Jinak řečeno, v žádném případě nemůže obstát závěr, že žalobkyně žádné doklady prokazující úhrnný měsíční příjem její rodiny včas nepředložila.
24. Soud připomíná, že žalobkyni byla zaslána Výzva k odstranění vad žádosti ze dne 4. 1. 2021, č. j. OAM-00051-3/DP-2021. Na straně 3 Výzvy byly stanoveny podmínky pro prokázání příjmu cizince, majícího příjem z podnikání. Na straně číslo 5 Výzvy shora se uvádí: „*Správní orgán dále upozorňuje, že dokladem o příjmu, rovněž NENÍ přiznání k dani z příjmu fyzických osob za uplynulé zdaňovací období, neboť z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení. Počínaje 1. 1. 2011 totiž správce daně sděluje výsledek vyměřovacího řízení již pouze formou platebního výměru. Bez znalosti výsledku vyměřovacího řízení provedeného příslušným finančním úřadem nelze stanovit přesně výši tzv. čistého měsíčního příjmu.*“
25. Žalobkyně takový doklad nepředložila, nicméně v odvolacím řízení dodala daňové přiznání své matky na daň z příjmů fyzických osob. Přes obsah Výzvy a poučení, o nemožnosti použití daňového přiznání k prokázání příjmů, má soud za to, že prokázání pravidelného měsíčního příjmu rodiny může být podle okolností založeno i na daňovém přiznání. Právní úprava to nevylučuje a ani výslovně netrvá na tom, že by bylo možné příjem prokazovat jen platebním výměrem. K tomu lze doplnit, že i v případě povolení k trvalému pobytu v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců používá zákonodárce demonstrativní výčet podkladů, akceptace daňového přiznání tak není vyloučena. Ke stejnému závěru již dospívá i judikatura, podle níž pokud má správní orgán o pravosti či správnosti daňové přiznání pochybnosti, měl by žadatele vyzvat k předložení platebního výměru dle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu či jiných podkladů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2019 č. j. 5 Azs 154/2018 - 29, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2021, č. j. 30 A 24/2019 - 72). Podle citovaného rozsudku kasačního soudu není možné „*akceptovat, aby správní orgán odmítl předkládané daňové přiznání bez řádného odůvodnění a v důsledku toho také zamítl žádost žalobkyně, která dle Nejvyššího správního soudu formálně splňovala veškeré zákonem požadované náležitosti.*“ Ve stejném rozsudku Nejvyššího správního soudu se dále k daňovému přiznání, jakožto relevantnímu dokladu o prokázání příjmu, uvádí: „*(j)e pravdou, že zatímco u pobytu trvalého je předložení daňového přiznání přímo specifikováno v uvedeném ustanovení (v § 71 odst. 1 zákon o pobytu cizinců výslovně připouští prokázání příjmů i daňovým přiznáním; pozn. zdejšího soudu), u dlouhodobého pobytu to zákon nestanoví. Nicméně nelze shledat žádný logický důvod pro diskvalifikaci určitého předkládaného dokladu (daňového přiznání), za situace, kdy je sledován stejný cíl: cizinec musí prokázat, že disponuje dostatečnými příjmy.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Přenese-li soud tyto úvahy na nyní posuzovanou věc, pak je potřeba říci, že se žalovaný měl obsahem předmětného podání zabývat, a pokud by toto podání bylo způsobilé úhrnný měsíční příjem osvědčit, měl současně ve světle výše uvedeného zvažovat, zda v projednávané věci existují důvody pro prolomení koncentrace řízení, tj. zda zájem žalobkyně jako nezletilého dítěte nepřeváží nad zájmem na efektivitě správního řízení. V tomto směru pak bylo nezbytné se zabývat individuální situací žalobkyně. Ze správního spisu přitom vyplývá, že se jedná o nezletilou ve věku dvanácti let. Na území České republiky žije s celou svojí rodinou několik let. Navštěvuje zde základní školu a má zde také veškeré sociální vazby. Provázanost s Českou republikou je o to větší, že zde mají platné povolení k trvalému pobytu všichni její rodinní příslušníci, otec, matka i nezletilý bratr, se kterými žije ve společné domácnosti. Žalobkyně, byť výslovně o zásahu do soukromého a rodinného života nehovořila, přitom v odvolání poukazovala na své rodinné vazby, na existenci trvalého pobytu svých rodinných příslušníků a uvedené skutečnosti byly samozřejmé zřejmé též z obsahu spisu. Zároveň s tím nelze nezmínit aktuální dění na Ukrajině, kde probíhá největší válečný konflikt v Evropě od druhé světové války.
27. Pokud žalovaná nad rámec argumentace koncentrací řízení poukázala na to, že daňové přiznání není dostatečné pro výpočet měsíčního příjmu rodiny, vůbec neuvedla, proč tomu tak je (soudu není zřejmé, proč z něj nelze úhrnný měsíční příjem vypočítat). Jestliže měla žalovaná pochyby o údajích uvedených v daňovém přiznání, resp. o jejich průkaznosti, nebo je považovala za nedostatečné, měla je nejprve znovu a zcela konkrétně vyslovit, dostatečně a přesvědčivě odůvodnit a vyzvat k předložení dalších podkladů. Nelze přitom *a priori* říci, že by předložené daňové přiznání nemohlo doložit požadovaný příjem rodiny: uvádí se v něm, že žalobkyně měla základ daně (ze samostatné výdělečné činnosti) ve výši 328 000 Kč a k tomu ještě daňový bonus na děti ve výši 13 248 Kč (k tomu pak uváděla, že pobírá ještě rodičovský příspěvek). Žalovaná podle soudu postupovala v rozporu se zákonem, neboť přesto, že disponovala relevantními doklady (přičemž nezdůvodnila, proč daňové přiznání nepostačuje), těmito se blíže nezabývala a v této souvislosti zcela pominula možný dopad zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobkyně – předložené podklady bez dalšího odmítla.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jejím úkolem bude opětovně posoudit předložený doklad (daňové přiznání) a tvrzení o pobírání rodičovského příspěvku z pohledu naplnění podmínky dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž zde zohlední i možný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny způsobený zastavením řízení a vyhodnotí, zda tedy bude k později předloženému dokladu a tvrzením žalobkyně přes koncentraci řízení přihlížet a zda případně žalobkyni vyzve k odstranění nedostatků dosud předložených podkladů.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně dosáhla ve věci plného úspěchu a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Žalobkyni přísluší náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč (3000 Kč za žalobu, 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, s nímž Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

byla úspěšná), dále odměna za dva úkony právní služby dle § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. tj. za převzetí zastoupení a podání žaloby, v částce 3100 Kč za jeden úkon, celkem tedy 6200 Kč a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden, celkem tedy 600 Kč dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Žalobkyně pak soudu nedoložila, že je plátce DPH, uvedená částka se tak již nezvyšuje o sazbu příslušné daně. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně celkem 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. prosince 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.